

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně: **A. C. s. r. o.**, sídlem x, zastoupena Mgr. Michalem Kroftem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 34, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. 134734/2014/KUSK-DOP/Čer, sp. zn. SZ_122476/2014/KUSK/2,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. 134734/2014/KUSK-DOP/Čer, sp. zn. SZ_122476/2014/KUSK/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **16.342 Kč**, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Michala Krofta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 18. 11. 2014 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice, správního odboru (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2014, č. j. S-MUCE-11265/2014 SO, MUCE-35147/2014 SO (dále jen „rozhodnutí orgánu I. stupně“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 40.000 Kč za porušení § 56 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání

a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 297/2011 Sb. (dále jen „zákon o získávání způsobilosti“) tím, že dne 3. 1. 2014 přijala jako žadatele o řidičské oprávnění S. J., nar. x (dále jen „uchazeč“ nebo „žadatel“), který nesplňoval podmínku podle § 13 zákona o získávání způsobilosti. Týmž rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

Žalobkyně v obsáhlé žalobě navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí orgánu I. stupně, případně alternativně, aby soud rozhodl o upuštění od zaplacení uložené pokuty nebo z důvodu zjevné nepřiměřenosti ji zmínil. Žalobkyně považuje vydaná rozhodnutí za nezákonná pro absenci prokázání a odůvodnění existence materiální stránky správního deliktu, pro přepjatý formalismus, nedostatečné odůvodnění uložené pokuty, zjevně nepřiměřenou výši pokuty a porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně rovněž navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaný se stručně vyjádřil k žalobním námitkám a navrhl, aby soud žalobu zamítl. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, požádal o náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně v replice (rovněž obsírné) setrvala na podané žalobě a zopakovala svoji dosavadní právní argumentaci.

Žalovaný v reakci na repliku žalobkyně znovu konstatoval, že své rozhodnutí nemá za nezákonné, a navrhl zamítnutí žaloby.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Ve spise jsou jako podklady založeny: záznam o porušení zákona o získávání způsobilosti ze dne 24. 2. 2014 vyhotovený zkušebním komisařem, úředně ověřená kopie třídní knihy, z níž plyne, že uchazeč se zúčastnil výuky teorie od 4. 1. 2014 do 25. 1. 2014 a povinných jízd – řízení vozidla od 7. 1. 2014 do 1. 2. 2014 a jako doplňujícího výcviku dvou hodin dne 15. 2. 2014; žádost o přijetí k výuce a výcviku označená A podepsaná uchazečem dne 3. 1. 2014 s vyznačením data zahájení výuky a výcviku dne 3. 1. 2014 a data ukončení výuky a výcviku dnem 23. 2. 2014; žádost o přijetí k výuce a výcviku označená B podepsaná uchazečem dne 3. 1. 2014 s vyznačením data zahájení výuky a výcviku dnem 3. 1. 2014 a bez vyznačení data ukončení výuky a výcviku; průkaz žadatele o řidičské oprávnění; přehled 28 povinných jízd konaných od 7. 1. 2014 do 1. 2. 2014 a 2 hodin doplňujícího výcviku uskutečněného dne 15. 2. 2014; seznam kandidátů ke zkoušce odborné způsobilosti konané dne 4. 2. 2014, kde je u jména uchazeče vyznačeno „nemá věk“; lékařský posudek pro jmenovaného vyhotovený dne 3. 1. 2014 dětskou lékařkou.

Rozhodnutím (příkazem) orgánu I. stupně ze dne 28. 2. 2014, č. j. MUCE 11265/204 SO, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 60.000 Kč za to, že dne 3. 1. 2014 přijala k výcviku uchazeče a ukončila jeho výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění skupiny B dne 1. 2. 2014, tedy v době, kdy nedosáhl 18 let, čímž se dopustila správního deliktu dle § 56 odst. 1 zákona o získávání způsobilosti.

Proti rozhodnutí orgánu I. stupně podala žalobkyně odpor. Orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a dne 5. 5. 2014 provedl výslech uchazeče, který vypověděl, že žádost označená A je původní, žádost označená B, byla vyhotovena dodatečně po dni 4. 2. 2014 na žádost žalobkyně vzhledem k neproběhlým zkouškám dne 4. 2. 2014 a že jeho podpisy na obou žádostech jsou pravé. Poslední jízdu absolvoval dne 3. 2. 2014, průkaz žadatele byl

vyplněn a několikrát přepisován až po dni 4. 2. 2014, kdy i průkaz podepsal, knihy jízd nepodepsal ani dodatečně. Dne 4. 2. 2014 se dostavil ke zkouškám, po odevzdání průkazu učiteli se dozvěděl, že se zkoušky nemůže zúčastnit z důvodu jeho věku pod 18 let. Na otázku, zda odpovídá evidence v úředně ověřené fotokopii průkazu žadatele o řidičské oprávnění a v úředně ověřené fotokopii třídní knihy skutečným hodinám výuky a výcviku, které absolvoval, odpověděl, že termíny a časy nesouhlasí se skutečně prováděným výcvikem a s největší pravděpodobností nebyl dodržen ani celkový čas výuky a výcviku.

Dne 5. 6. 2014 se konalo ústní jednání, ke kterému se dostavil statutární orgán žalobkyně – jednatel K. Ch., který vypověděl, že žádost označená A byla znehodnocena administrativní chybou, žádost označená B byla zákonným zástupcem podepsána. Dále sdělil, že do žádosti A chybně zapal datum ukončení výcviku. Dne 4. 2. 2014 před zahájením zkoušky zjistil, že uchazeči ještě nebylo 18 let, a proto ho poslal domů. Po konzultaci věci se zkušebním komisařem v den konání zkoušky „bylo konstatováno, že K. Ch. udělal nevratnou chybu a bylo navrženo vyplnit žádost novou.“

K jednání se dostavil také J. G. (vedl výcvik uchazeče), který odmítl vypovídat, neboť by tím mohl způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.

Na výzvu orgánu I. stupně k vyjádření se k podkladům rozhodnutí žalobkyně písemně dne 24. 6. 2016 sdělila, že jde o administrativní pochybení, které vzniklo chybným výpočtem věku uchazeče k datu závěrečných zkoušek. Po zjištění pochybení proto sama uchazeče vyškrtla ze zkouškového seznamu před zahájením závěrečných zkoušek a poté mu poskytla řádný výcvik, přestože byly vyučovací hodiny vyčerpány. Žalobkyně tedy vložila svoje finanční a personální prostředky k udržení uchazeče v kondici na přípravu na závěrečné zkoušky.

Rozhodnutím orgánu I. stupně byla žalobkyni pro shora popsané jednání uložena pokuta ve výši 40.000 Kč. V odůvodnění je uvedeno, že žalobkyně se dopustila deliktu tím, že dne 3. 1. 2014 přijala k výuce a výcviku uchazeče a ukončila jeho výuku a výcvik dne 1. 2. 2014. Svoji vůli k ukončení výcviku po splnění minimálního počtu hodin výuky a výcviku stanovených učebními osnovami pro příslušnou skupinu vozidel vyjádřila žalobkyně tím, že dle § 30 zákona o získávání způsobilosti písemně přihlásila uchazeče ke zkoušce z odborné způsobilosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně obsáhlé odvolání, v němž přestřela námitky shodné jako v posléze podané žalobě, mimo jiné i námitku, že její jednání nenaplnilo formální, ani materiální stránku deliktu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o získávání způsobilosti.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Konstatoval, že žalobkyně vychází pouze z úzkého kontextu § 13 odst. 1 písm. b) zákona o získávání způsobilosti. Účelově tak pomíjí skutečnost, že na toto ustanovení těsně navazují podmínky vymezené v hlavě třetí zákona o získávání způsobilosti, které upravují povinnosti provozovatele autoškoly spojené s organizací výuky a výcviku. Je nutno vycházet z toho, že v souladu s § 13 odst. 1 písm. b) zákona o získávání způsobilosti je provozovatel autoškoly oprávněn přijmout k výuce a výcviku žadatele už 18 měsíců před dosažením stanoveného věku, avšak v souladu s hlavou třetí, přílohou č. 3, popř. č. 4 tohoto zákona je povinna vytvořit učební plán tak, aby výuka a výcvik byly ukončeny nejdříve k datu dosažení stanoveného věku pro dané řidičské oprávnění. O průběhu výuky a výcviku je pak provozovatel autoškoly povinen v souladu s § 27 odst. 4 zákona o získávání způsobilosti vést

průkaznou evidenci. V odůvodnění rozhodnutí následuje výčet pochybení žalobkyně při vedení výuk a výcviku a při vedení třídní knihy (např. konstatování, že z přiložených fotokopií třídní knihy a průkazu žadatele o řidičské oprávnění je seznatelné, že žadatel se podrobil pouze výcviku, nikoli výuce; v rozporu s § 27 odst. 4 a 5 zákona a § 10 vyhlášky č. 167/2002 Sb., k provedení zákona o získávání způsobilosti a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 478/2001 Sb. (dále jen “prováděcí vyhláška”) žalobkyně neuvedla do třídní knihy rozsah výuky a výcviku; nesprávně je uveden druh výuky jako “základní přezkoušení”, přičemž takový druh výuky a výcviku zákon neupravuje). Žalobkyně naplánovala výuku a výcvik předmětného kurzu se zahájením dne 1. 1. 2014 a ukončením dne 2. 2. 2014. Předem tedy mohla a měla předpokládat, že žadatel ke dni ukončení výuky a výcviku nedosáhne stanoveného věku. Podle všeho se tak žalobkyně vůbec nezabývala organizací kurzu tak, aby naplnila všechny zákonné povinnosti uložené jí hlavou třetí s přihlédnutím k § 13 odst. 1 písm. b) zákona o získávání způsobilosti. Správním deliktem dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti je přijetí k výuce a výcviku osoby, která nesplňuje podmínky dle § 13, nikoli její předvedení ke zkoušce. Tvzení žalobkyně, že právní předpisy exaktně neuvádějí, kdy je výuka a výcvik ukončen, nepovažuje žalovaný za opodstatněné, neboť v § 30 odst. 1 zákona o získávání způsobilosti je uvedeno, že provozovatel autoškoly výuku a výcvik ukončí poté, co žadatel absolvuje minimální počet hodin stanovený pro příslušnou skupinu vozidel, případně dohodnutý počet vyšší. Ukončení výuky a výcviku následně stvrdí v tiskopisu žádosti o přijetí k výuce a výcviku, stanoveného přílohou č. 1 k prováděcí vyhlášce v kolonce “Vyplňuje provozovatel autoškoly”.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 1. 10. 2014. Žaloba byla doručena soudu dne 18. 11. 2014. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”)].

Žalobkyně k výzvě soudu sdělila, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání; žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přičemž nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná pro nepřezkoumatelnost danou nesrozumitelností i nedostatkem důvodů, neboť odůvodnění orgánu I. stupně se vztahuje k jinému správnímu deliktu, než který byl uveden ve výroku tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že v okamžiku ukončení výuky a výcviku uchazeč nedosáhl potřebný věk pro řidičské oprávnění skupiny B, nikoli že nesplnil podmínky pro zařazení do výuky a výcviku.

Orgán I. stupně ve výroku a odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že žalobkyně spáchala delikt dle § 56 odst. 1 zákona o získávání způsobilosti. Není tedy uvedeno žádné z písmen a) až h) a pokuta byla uložena ve výši 40.000 Kč dle § 56 odst. 4 písm. a) tohoto zákona, kde je stanovena horní hranice 1.000.000 Kč pro delikty mimo jiné dle § 56 odst. 1 písm. a), b), d), e) a f). V rozhodnutí je poukazováno na to, že žalobkyně spáchala delikt tím, že přijala dne 3. 1. 2014 k výuce a výcviku uchazeče, nar. 22. 3. 1996, a ukončila jeho výuku a výcvik dne 1. 2. 2014. Uchazeči bylo v době ukončení výuky a výcviku 17 let, nedosáhl tedy věku předepsaného pro udělení řidičského oprávnění skupiny B, kdy dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon o provozu na pozemních komunikacích”) je předepsaný věk pro tuto skupinu vozidel 18 let.

Žalovaný ve výroku i odůvodnění rozhodnutí již uvedl konkrétní ustanovení správního deliktu, a to § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti.

Soud o věci uvážil následovně:

Skutková podstata deliktu dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o získávání způsobilosti zní: *právnícká a fyzická podnikající osoba se jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že přijme jako žadatele o řidičské oprávnění osobu, která **nesplňuje podmínky** podle § 13.* Dle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona *provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která ke dni ukončení výuky a výcviku dosáhne věku předepsaného pro udělení řidičského oprávnění příslušné skupiny podle zvláštního zákona 2a), přičemž od zahájení výuky a výcviku k jejich ukončení nesmí uplynout doba delší než 18 měsíců.*

Smyslem stanovení podmínek přijetí uchazeče k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění je zajištění právní jistoty, že do výuky a výcviku nebude zařazen takový žadatel, který nemůže být řidičem motorového vozidla podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Ve vymezení skutkové podstaty deliktu jsou užitá slova: *přijme toho, kdo **nesplňuje podmínky** podle § 13, tj. ke dni ukončení výuky a výcviku dosáhne 18 let, přičemž od zahájení do ukončení výuky a výcviku nesmí uplynout doba delší 18 měsíců*, nikoli „přijme toho, kdo nesplnil podmínky dle § 13 v den ukončení výcviku“.

S ohledem na uvedené je soud toho názoru, že předmětná skutková podstata zahrnuje pouze jednání vztahující se k okamžiku přijetí uchazeče k výuce a výcviku. K tomuto okamžiku se posuzuje, zda žadatel splňuje všechny podmínky k přijetí. Již v den přijetí k výuce a výcviku, tedy před ukončením výuky, tak musí být možné posoudit, zda provozovatel autoškoly naplnil skutkovou podstatu tohoto deliktu. Vzhledem k věku jde o požadavek stanovený v § 13 odst. 1 písm. b) zákona o získávání způsobilosti ve spojení s § 83 odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tj. žadateli o řidičské oprávnění skupiny B musí být ke dni ukončení výuky a výcviku nejméně 18 let. Přijmout k výuce lze tedy i osobu, která ještě nedovršila 18 let věku. Vzhledem k tomu, že výuka a výcvik mohou trvat nejdéle 18 měsíců, je minimální věk pro přijetí k výuce a výcviku osoby jako žadatele o řidičské oprávnění skupiny B 16,5 let (18 let – 18 měsíců, tj. 1,5 roku = 16,5 let). Zákon užívá budoucí čas „dosáhne věku“, tj. přijmout lze osobu, která v průběhu příštích 18 měsíců dosáhne požadovaného věku. Dle názoru soudu je v § 13 odst. 1 písm. b) zákona o získávání způsobilosti stanovena podmínka minimálního věku žadatele o přijetí k výuce a výcviku. Nelze proto pod skutkovou podstatu předmětného správního deliktu zahrnout jednání provozovatele autoškoly následující po přijetí osoby k výuce a výcviku, tj. např. vedení výcviku z časového hlediska nevhodně tak, že žadatel v den ukončení výcviku ještě nedosáhne věku 18 let.

Skutečnost tvrzená v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 5), že v souladu s hlavou třetí, přílohou č. 3, popř. č. 4 zákona o získávání způsobilosti je žalobkyně povinna vytvořit učební plán tak, aby výuka a výcvik byly ukončeny k datu dosažení stanoveného věku pro dané řidičské oprávnění, se proto dle soudu mýlí se skutkovou podstatou správními orgány vybraného deliktu dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti. Podle názoru soudu jsou podmínky § 13 tohoto zákona vztaženy k okamžiku přijetí uchazeče k výuce a výcviku. Nelze tedy naplnění skutkové podstaty zkoumat retrospektivně v okamžiku ukončení výuky a výcviku a zpětně hledět, zda se provozovatel autoškoly dopustil správního

deliktu tím, že přijal osobu, která v den ukončení výuky a výcviku pro řidičské oprávnění skupiny B byla mladší 18 let.

Správní orgány skutkovou podstatu správního deliktu vymezeného v § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti svým výkladem nepřipustně extenzivně rozšiřují. Výkladem zastávaným správními orgány dochází ve svém důsledku k porušení zásady *nullum crimen sine lege certa/stricta*, tj. žádný trestný čin (zde – správní delikt) bez zákona, a to konkrétně k porušení zákazu analogie v neprospěch pachatele a též požadavku na určitost skutkové podstaty deliktu (srov. k tomu obdobně nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 565/99).

Soud tedy shrnuje, že skutkovou podstatu deliktu dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti naplní provozovatel autoškoly, který přijme k výuce a výcviku z hlediska ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona žadatele o řidičské oprávnění skupiny B mladšího 16,5 let. Uvedenou podmínku minimálního věku uchazeč (narozený dne 22. 3. 1996) v den přijetí (tj. 3. 1. 2014) splňoval. Skutková podstata deliktu dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti tedy naplněna nebyla. Skutečnost, že v den ukončení výuky a výcviku uchazeč ještě nedosáhl 18 let věku, je pro posouzení podmínek jeho přijetí k výuce a výcviku irelevantní.

Je pouze na uvážení zákonodárce, zda de lege ferenda zavede novou skutkovou podstatu správního deliktu „vytvoření časově nepřipustného plánu“ a umožní sankcionovat právě takové jednání, kterého se dopustila žalobkyně.

Soud závěrem konstatuje, že pochybení vytknutá žalobkyní ve vedení třídní knihy, evidenci o průběhu výuky a výcviku a zařazení osoby mladší 18 let ke zkoušce z odborné způsobilosti svědčí o (eufemisticky označeno) „nepořádku“ žalobkyně při provozování autoškoly, avšak nelze je zahrnout pod skutkovou podstatu deliktu dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o získávání způsobilosti.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nespáchala předmětný správní delikt, neboť nebyla naplněna ani jeho formální stránka, nemusel se soud již zabývat dalšími žalobními námitkami, tj. naplněním materiální stránky deliktu, přepjatým formalismem, žalobkyní tvrzenou zjevně nepřiměřenou výší pokuty, porušením § 2 odst. 4 správního řádu a rovněž návrhy žalobkyně na upuštění od uložení pokuty či její snížení.

Z důvodů výše vyložených má soud rozhodnutí žalovaného za nezákonné a žalobu za důvodnou. Proto rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 16.342 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobkyně. Mimosmluvní odměna odpovídá třem úkonům právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, další písemné podání – replika) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 9.300 Kč, k čemuž je třeba dále přičíst třikrát režijní paušál po 300 Kč (tj. 900 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 2.142 Kč (tj. 12. 342 Kč), celkem tedy 16.342 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 12. září 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. 9. 2016 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].